

[Iver Poulsen.]

medlemskab af fællesmarkedet således blive udskudt på ubestemt tid. Netop derfor ramte forhandlingernes sammenbrud os så hårdt og vil ramme os stadig hårdere, efterhånden som fællesmarkedet får udbygget sine landbrugsordninger og vore landbrugsvarer bliver udsat for en stadig stigende diskrimination.

Under drøftelserne her i tinget efter sammenbruddet sagde den højtærede handelsminister, at nu måtte vi se at vende blikket mod EFTA, vore NATO-partnere, GATT og OECD, men alle er jo klar over, at EFTA ikke kunne blive et alternativ for det tab, den stadig stigende diskriminering af danske landbrugsvarer inden for fællesmarkedet påfører os, og det har de stedfundne forhandlinger inden for EFTA jo også allerede vist. Jeg skal på ingen måde kritisere de resultater, den højtærede udenrigsminister har nået under EFTA-forhandlingerne. De er såre beskedne, men ingen havde vel grund til at vente noget bedre, og de 70 mill. kr., som udenrigsministeren mener at Danmarks afsætning inden for EFTA er forbedret med, er da også penge, det har udenrigsministeren helt ret i, men de forslår bare, som det også er nævnt tidligere her i dag, så overordentlig lidt i denne forbindelse. Man behøver blot at tænke på, at den sidste afgiftsforhøjelse inden for fællesmarkedet på slagtet fjerkræ er beregnet til at give danske fjerkræavlere et tab på ca. 190 mill. kr. om året, så har man et indtryk af, hvilken størrelsesorden det drejer sig om. Denne nye afgiftsforhøjelse vil betyde noget i retning af en katastrofal nedgang, ja, måske et fuldstændigt ophør af vor fjerkræeksport til fællesmarkedet, og det vil igen sige, at ophøret af denne eksport vil få de alvorligste følger ikke blot for landbrugets valutaindtjening, men også for de mange arbejdere, som er beskæftiget på vore fjerkræslagterier. Da kornprisen spiller en afgørende rolle for prisdannelsen på landbrugsvarer inden for fællesmarkedet, vil jeg gerne spørge den højtærede udenrigsminister, om ministeren kan sige noget om, hvorvidt den nye afgiftsforhøjelse for dansk fjerkræ inden for fællesmarkedet kan have nogen forbindelse med, at vi herhjemme har en lavere kornpris end den, der gælder inden for fællesmarkedet.

Meddelelsen fra FN om, at en del medlemmer ikke vil betale deres bidrag, er naturligvis foruroligende, fordi FN vil miste sin betydning som fredsbevarende faktor, hvis organisationens økonomiske grundlag svækkes, for ikke at tale om, hvis det helt forsvinder. Men ikke mindre foruroligende såvel forsvarsmæssigt som handelsmæssigt er det, hvis enighed og samarbejdsvilje svigter inden for NATO-fællesskabet, og da vi som bekendt tillægger NATO-samarbejdet overordentlig stor betydning for hele det danske samfunds eksistens, knytter der sig for os så stor interesse til forløbet og resultatet af det for nylig afholdte NATO-møde i Ottawa, at vi gerne vil tilslutte os tidligere ærede ordføreres anmodning til den højtærede udenrigsminister om at give os en redegørelse fra dette møde.

Den helhedsløsning, som regeringen gennemførte, kunne ikke komme som nogen større overraskelse. Den ødelæggelse af landets økonomi, som begivenhederne i foråret 1961 forårsagede, søgtes jo udbedret ved det økonomiske forlig i forsommeren 1962. Men der var vel ingen, vel heller ikke engang forligsdeltagerne selv, der rigtig troede på, at de dengang gennemførte foranstaltninger var tilstrækkelige til at rette vor ødelagte økonomiske balance op. For det måtte da være helt klart, at når man giver mere end 80 pct. af den danske befolkning hel eller delvis kompensation for de forbrugsbegrænsende foranstaltninger, så opnås den tilsigtede forbrugsbegrænsning og den nødvendige økonomiske sanering naturligvis ikke. Det virkede da også temmelig ejendommeligt, da en af forligspartnerne, det ærede medlem hr. Erik Eriksen, udtalte her i tinget den 7. juni f. å., Folketings-tidende spalte 5261:

„Jeg håber, at såvel de ulykkelige følger af de sidste års dans om guldkalven som det politiske forlig vil gøre det klart også for organisationslederne, at nu er det dem, der har ansvaret, nu står det til dem, hvorvidt det fornuftige, vi her foretager os, skal følges op.“

For det første bør og skal ansvaret for den økonomiske udvikling her i landet ligge ét eneste sted, og det er hos regering og folketing og ikke ude hos organisationerne, og for det andet viser den mangel på ansvarsfølelse, som organisationerne og den